

„Nem halok meg addig, amíg Öt haza nem hozzuk”

Levelek Kenderesre

Tisztelt Polgármester Úr!

A „Mai Reggel” című napilap 1991. január 30-i számából értesültem róla, hogy Kormányzó úr Ófőméltósága földi maradványai elképzelhetőleg ezen év augusztus 20-án visszatérnek hazánk földjébe.

Kérem, hogy a szervezőbizottság elnökének címét, illetve az ebben illetékes személy lakcímét juttassa el címemre!

Köszönöm segítségét!

Honfitársi tisztelettel

Pintér Kornél

Lovas, 1991. január 31.

*

Kelet Népe Párt

– Kereszténydemokraták –

1076 Budapest, Péterffy S. u. 42.

Tel.: 141-5437

Polgármesteri Hivatal

T. Polgármester Úr részére

Kenderes

Tisztelt Polgármester Úr!

A Kelet Népe Párt Politikai Testülete nevében keresem meg, hogy felkérjem annak a népi követelésnek a felkarolására, mely a múlt igaz magyar értékének tekinti vitéz nagybányai Horthy Miklós politikai rehabilitációját.

A rehabilitáció első lépése hamvainak államfői tiszteletadással hazahozatala, és egy később kijelölendő méltóhelyeni újratemetése. Az a politikus volt 70 év távlatában, aki egyedül állt ki az elszakított magyar területek magyarságáért. A történelem különös fintora, hogy a magyar identitás megőrzésének szelleme újra nevének, tetteinek lábrakapásával indul útjára.

Hiszem, hogy az önkormányzat eleget tesz Nagy Fia emlékének megőrzésére.

Ennek a politikai rehabilitációnak támogatói vagyunk.

Üdvözlettel

Tamási Frigyes
pártelnök

Budapest, 1991. február 1.

*

Igen Tisztelt Polgármester Úr!

A mai Magyar Nemzetben olvastam, hogy Önök (és egy tengerészti baltársi szövetség) haza akarja hozatni Portugáliából nagybányai vitéz Horthy Miklós, Magyarország kormányzójának hamvait.

Amikor 1987-ben Portugáliában, Lisszabonban jártam,

elkészítettem egy grafikát a kormányzó úr síremlékéről, egy előzetesen derékig lefotografált fénykép felhasználásával. Virágot vittünk a sírra. A kormányzó úr sírja mögött van volt szárnysegédjének a sírja, őt is haza kellene hozni.

Mint aki tanultam éveken át a portugál nyelvet, és évtizedeken keresztül álmodoztam azon, hogy nem halok meg addig, amíg Öt haza nem hozzuk, felajánlom segítségemet, és kérem, hogy az intéző csoportba engem is kooptáljanak. Nyugdíjas tervezőintézeti főmérnök vagyok, jogi doktorátussal. Szeretnék a lisszaboni küldöttségben részt venni, bár az utóbbi időben kevés lehetőségem volt a portugál nyelvet gyakorolni. A hír hallatára újból nekilátam. Boldog lennék, ha e nemzeti ügyben segítségükre lehetnék.

Várom megtisztelő soraikat.

Üdvözlettel

Dr. Barna Mihály
Budapest

*

Tisztelt Polgármester Úr!

A Szegedi Tv adását néztük, nyugdíjas kollégák, és felháborodva hallgattuk az Ön nyilatkozatát, miszerint: Horthy Miklós hamvait haza óhajtják hozatni Kenderesre, a családi sírboltba.

Mondja, és kérdezzük, egyáltalán ismeri Ön ezt a véreskezűt, az 1919-es tanácsköztársaság leverőjét? Aki népünk legjobb fiait, családapákat élve verett agyon, nem hallott az orgoványi hírhedt vérengzésről és a hajmáskéri tömegeskínzásokról, kivégzésekről sem? Ha Ön minderről nem hallott, ez szomorú Önre nézve, de talán Ön nem is akar ezekre emlékezni, Önt ezeknek a nagyszerű hazafiaknak a sorsa nem érdekli, mint azt a kenderesi lelkész urat sem, aki olyan bölcsen nyilatkozott a már említett tévéadásban. Kérdezem, ez a lelkész úr és ön ha van egyáltalán lelkiismeretük, az általam említett több tízezer egyszerű ember életéért, hősökért felelősséget nem éreznek? Pedig ezeknek még élnek a hozzátartozók, akiknek apjuk a jobb jövőért adta életét, és ezt az életet ez a fasiszta alvilági bandita, Horthy és piszkos tőkésbandája vette el. Gondoljuk meggyőződésünkből, Önöket mindez nem érdekli, Önöket az öns pillanatnyi érdekük, a hatalom irányítja, és az sem igaz, hogy Kenderes lakossága kivétel nélkül kérné a gyűlölt hajdani dinasztia hazahozatalát. A magyar nép, a II. világháborúban 600 ezer magyar katona lemészárlója ő, ezt a történelmet illő lenne ismerni. Jó lenne, ha ezeken elgondokoznának a lelkész úrral.

Toth Gábor

Tatabánya, 1991. február 1.

Kenderes Önkormányzata Vezetőjének
Kenderes

Tisztelt Polgármester Úr!

A Kossuth rádió mai napi 18.20–18.45 óra közötti Szemle c. (Tallózás hetilapokban és folyóiratokban) műsorában szó volt arról, hogy a T. Önkormányzat és Kenderes lakossága eleget kíván tenni Horthy Miklós végakarátának, mely szerint hamvai a kenderesi temetőben legyenek végső nyugalomra helyezve.

Kérem, ha e temetés időpontja ismertté válik, erről lehetőleg mielőtt értesíteni szíveskedjenek.

Indokaim: Anyai nagyapám, néhai Hódosy Sándor Kenderesen született 1862-ben, és gyermekként játszótársa volt Horthy Miklósnak. Nagyapám Kenderesen tanulta ki a kovácmesterséget, majd néhány év múlva Mezőtúrra költözött, és ott folytatta a mesterséget az 1931-ben bekövetkezett haláláig.

Horthy Miklós az elemi iskola utolsó éveit és további tanulmányait szülőföldjétől távol folytatta. Mint diák, kadét és katona csak nyaranta látogathatott haza, és találkozott – nagy ritkán – fiatalkori játszótársaival.

Horthy Miklós mint kormányzó – országjárásai során – nagyapám idősebb korában két alkalommal járt Mezőtúron (az 1920-as évek során). Az első alkalommal – átutazóban – nagyapámat a műhelyében látogatta meg. A második alkalommal a kormányzó hivatalos ünnepség díszelnökeként járt Mezőtúron. Ez ünnepség után a kormányzó a Református Fiú Gimnázium udvarán a város polgáraival kívánt találkozni. E találkozót megelőzően egyik testőrét azzal a kéréssel küldte nagyapám lakására, hogy találkozni kíván vele.

Nagyapám 1931-ben történt elhunytá alkalmával a kormányzó úr táviratban fejezte ki családjának részvétét. Mindezt azért kívántam a T. Polgármester Úr számára ismertetni, mert a hivatkozott rádióadásban utalt arra, hogy a kenderesi emberek tisztelettel emlékeznek Horthy Miklósrá.

E rövid emlékező soraim azt kívánták bizonyítani, hogy úgy tűnik, e tisztelet kölcsönös volt. (Mecéfolvá az évtizedek során vele kapcsolatban emlegetett – ma már a tárgyilagos közvélemény által sem szívesen hallott – „torz” minősítési szövegeket!)

Kenderes lakosságának e nemes szándékát azért támogatom, mert országunk kevés vezetőjéről volt ismeretes olyan szülőföldhöz és földjéihez való ragaszkodás, mint a néhai Kormányzó Úr részéről volt tapasztalható. Úgy vélem, ezzel újkori történelemtudósaink is egyetértenek majd.

Remélve, hogy az önkormányzat a kenderesi emberek nemes szándékát meg tudja valósítani, kérem szíves értesítést idejében, hogy a temetésen – az ország különböző részére széttelepült családom tagjaival – részt vehessek.

Fáradásukért őszinte elismeréssel és tisztelettel

Molnár István

Budakalász, 1991. január 19.

Igen Tisztelt Polgármester Úr!

Ez lenne a megszólítás, ha egy pár nappal korábban nem nyilatkozott volna a nagy nyilvánosság előtt, és hallgatta egy pár millió ember – megboráncozva! Ugyanis Ön szerint nagybányai vitéz Horthy Miklósnak a hamvait haza kell szállítani Kenderesre az ősi kastélyba, s ott helyezni örök nyugalomba.

Hát ez nem megy! Mármint az örök nyugalom! Ugyanis kísértetni fogja – örökre – százezer magyar katona szelleme, akiknek az életét ő oltotta ki a doni kanyarban! Mint a legfőbb hadúr, az ő parancsára – és a duruzsoló sok vezérkariaknak sűgására – haltak meg! Ilyen Kérik és hasonlóak miatt! Nem gondolja, hogy a sok ezer honi halottat is oda kellene temetni? Igaz, ők nem építettek vasutat és utat Kenderesre, csak vérük hullása az eredmény! Persze, hogy kellett vasút meg út! A sok sisere had csak nem poros úton megy vadászgatni?

Gondolja meg hős javaslatát! Akkor még nem is tud a Viribus Unitis hadihajón történt tizedelésről, amit Horthy rendelt el!

Vagy bájos mosolyáról a másik gyilkos – Hitler – oldalán, amikor eladta Magyarországot a fasizmusnak, védve saját életét és vagyonát.

Nem tudjuk, milyen iskolát járt, de úgy látszik, a magyar történelemből megbukott! Mint ahogyan nem sokára mint polgármester is meg fog bukni.

Mi, akik végig szenvedtünk Horthy szegedi bevonulásától végnapjainig, és akik isteni segítséggel életben maradtak Don után is, tiltakozunk az ön „nemes gesztusa” ellen!

A sok tízezer magyar katona nevében

Doni Bajtársak

1991. március 15.

*

Tisztelettel Polgármester Úrnak!

Csak néhány gondolattal szeretnék hozzászólni a vasárnapi Nap tv műsorvezetője azon kérdéseihez, melyet a Kenderes község polgármesteréhez tett „volna”, ha a találkozás létrejön a „kínpadon”. Horthy Miklós ügye. De talán nézzük, milyen kérdéseket sorolt fel. Hogy fasiszta országgyarapító volt. Csendőrr sortűzek terhelik. Matrózok kivégzése. Mit szólnak a zsidók, a környező államok: szerbek, zsidók, csehek? A hétfői (11-e) Magyar Nemzet első oldalán Boros Péter írása már pozitív és reális gondolkodás, tisztánlátás mellett lehetőséget lát arra, hogy a családi sírboltban helyezték örök nyugalomra. Tisztelt polgármester úr, a korábban felvetett gondolatával nincs egyedül ebben az országban. Nagyon sok magyar ember elfogadja a megtörtént történelmet. A megítélése pedig nemcsak kommunista módszerrel lehet, mint ahogyan a műsorvezető kérdéseiben is rejlett.

Talán az első kérdésre – az országgyarapítás az adott körülmények között – nem tudom felróni, hogy csak ő döntött egyedül, a környezetének felelősségét nem neki kell viselni. Ilyen értelemben a *bűnös Nyugat* is Chamberlain (angol), Daladier (francia) miniszterek nyakába varrná, hogy Lengyelországot, Csehszlovákiát odadobták Hitlernek stb.

A második kérdésre csak azt tudom mondani, hogy a háború sok áldozattal járt mindig. De önkényesen tette vagy bírósági ítélet útján, nem úgy, mint a II. világháborúban a német és magyar tábori csendőrök a szökevényekkel, jóllehet elsodródott katonákkal tették. Talán a Horthyról írott Gosztanyi Péter-könyv erre is választ ad (Svájc). Mit szólnának a zsidók – ha az a zsidó, Moszkva-bérenc a farkasréti temetőben nyugodhat, akkor semmi aggálya nem lehet a zsidóközösségnek. Hisz Rákosi nemcsak a magyar népet alázta meg, de a saját fajtáját is bebörtönözte, elvtársait kivégezte. Csak ennyit erről.

Csendőr sortűz: hány halott volt? És a salgótarjáni sortűznél? Vagy a 301-es parcella és a sok elítélt, a munkásörsséggel megalázott parasztság stb. Kádár is magyar ember volt, magyar földben van eltemetve. Horthy-Kádár. Összevetésükkor mindkét oldalon a nemzetközi helyzetet is kell értékelni. Horthynál az I-II. világháborút, Kádárnál az 1945 utáni *békerendszert* (békeidőben).

Mit szólnak a környező államok: a szerbeknél, tudjuk, voltak atrocitások a bevonulásnál és később is (Cseres Tibor filmje), kb. 3500 ember. Köztük biztos voltak ártatlanok is. 1944-ben Titó engedélyével kb. 40 000 magyart és odateleptetett csángót végeztek ki bírósági ítélet nélkül. És még sokáig üldözték a magyarságot.

A románoknál tudni kell, hogy 1920 után kétszázezer magyart elűdöztek Erdélyből. A vasgárdisták sem bántak kesztyűs kézzel a magyarsággal (Minan). A csehek esetében nem tudok kirívó esetekről, de azt tudom viszont, hogy a Felvidék történelme, gazdasága, kultúrája összefügg a magyar királysággal. Tehát nincs mit szemünkre vetni. Együtt harcoltunk a császárság ellen.

És végül még néhány történelmi tétel: Rákóczit is hazahoztuk, pedig osztrák császár ellen harcolt, és mi a monarchia része voltunk. Ferencz József is hozzájárult, tehette volna másképp, az osztrák népet, gondolom, nem kérdeztük meg.

Talán Kossuth esetében sem kérdeztük meg a különböző szomszédos népeket. A császárnak pedig legnagyobb ellensége volt. Akkor most *miért* kérdeznénk meg a szomszédokat?

Most pedig polgármester úr elveivel *egyetértek, ne hagyja elveszíteni nemzeti gondolkodását, sokan vagyunk Ön mellett. Megéri az idő arra, hogy az Ön akarata is teljesüljön.* A nemzeti gondolkodás a magyarság értéke volt mindig, nem a kommunistáké, majd csak elfogynak. Csak röviden kívántam a műsorvezető igazgató kérdéseire reagálni.

Önnek sok sikert kívánok, ne adja fel a lehetőséget, csak bölcsen *kell elindulni ezen az úton.*

Tisztelettel egy Tiszántúlról elvándorolt egyén

Kisari Péter

Dunaújváros

Ui.: A Tiszántúlon nőttem fel, Dévaványán és Gyomán jártam iskolába. Sokat láttam, tapasztaltam az életben. A magyarsággal történt jó-rossz eseményekre mindig érzékenyen reagáltam. Reálisan igyekeztem mindig megítélni, bár jól lehet, hogy segíteni, jobbítani kevés voltam.

Még egyszer tisztelettel köszöntöm

Kisari Péter nyugdíjas

A zavarásért szíves elnézését kérem.

Ferencz József császár és Horthy Miklós kormányzó a közel százéves uralkodásuk alatt nem végeztek ki annyi embert (1948–49 is beleértve és a Bach-korszak), mint Kádár János.

Csak utána kell nézni a történelemben.

*

Kenderes Város Önkormányzata Polgármesterének

Kenderes

Tisztelt Polgármester Úr!

Örömmel olvastam az újságban, hogy vitéz nagybányai Horthy Miklós kormányzó úr földi maradványait hazahozták, és méltó eltemetésben lesz része.

Az volna a tiszteletteljes kérésem, hogy a temetés időpontjáról értesíteni szíveskedjen, miután azon részt szeretnék venni.

Előre is megköszönve szíves fáradozását, maradtam szívvelyes üdvözlettel

Marschall Jenő

Budapest, 1991. február 9.

*

Kenderes Polgármesteri Hivatala

Polgármester Uram!

Éltem utolsó szakaszának a határán arra érzem magam elhivatottnak, hogy számot adjak az elmúlt hatvanöt év általam összegyűjtött tapasztalatairól, okulásául az utódainknak.

Mindenek előtt hálával kell megemlékeznem szüleimről, tanárimról és azokról, akik nem hivatásosként, de akarva-akaratlanul is jó magyarnak neveltek. Jóllehet, a magyarság egyik legnehezebb időszakát kellett átvergődnünk, de panasz helyett jó érzés tölt el amiatt, hogy nem adtuk fel a hitünket. Tisztában vagyok azzal, hogy a vérem eredete mellett ugyanolyan szerepet töltött be a jó példák látása, mely abban az időben akadálytalanul plántálhatta az én tudatomba is a haza iránti hűséget. Ez pedig Horthy Miklós kormányzó úr jócselekedete: ha ő nem állt volna a nemzetünk élére, nagy a valószínűsége, hogy huszonöt évvel előbb vált volna lehetségessé az elhibázott eszmék éledése, melyek a hazafias gondolkodást irtani igyekeztek.

Felajánlom, ha a szerény lehetőségeimmel – úgy is, mint osztrák és magyar állampolgár – segítségére lehetnék Kenderes ügyeinek, kérem, szíveskedjék a címemre levelet küldeni.

Sebb jövőt adjon Isten!

Hideg Kornél

Bécs, 1991. január 25.